

Potrivit jurisprudenței constante a Tribunalului de Primă Instanță și a Curții de Justiție, părțile, și în consecință beneficiarul ajutorului, nu au acces la documentele dosarului în cadrul procedurii de investigare a ajutoarelor. Rezultă că hotărârea Tribunalului de Primă Instanță a făcut o greșită aplicare a legii la punctele 87-89 din hotărârea atacată, reținând că nu au existat circumstanțe speciale care să indice cu claritate că accesul solicitat la documente trebuia refuzat. Într-adevăr, reiese din jurisprudență că documentele avute în vedere se află sub incidența unei excepții de la dreptul de acces și că, prin urmare, nu este necesară examinarea fiecărui document în parte.

În plus, procedura de investigare a ajutoarelor este o procedură îndreptată împotriva statului care acordă ajutorul, în special atunci când beneficiarul ajutorului nu avea dreptul la ajutor. În consecință, ceea ce este relevant pentru problema accesului la documente este ceea ce Tribunalul însuși a statuat în legătură cu acțiuni privind încălcarea articolului 226 CE, adică faptul că în cadrul unor astfel de proceduri, publicul nu are drept de acces la documente.

Hotărârea atacată ar conduce de asemenea la o concluzie absurdă, potrivit căreia publicul, prin invocarea unor norme care promovează transparența, anume Regulamentul nr. 1049/2001⁽²⁾, ar beneficia de drepturi de acces mai extinse decât beneficiarul unui ajutor care face obiectul unei proceduri îndreptate împotriva sa, care este și el — tocmai datorită faptului că este vizat în mod direct și individual în sensul articolului 230 alineatul (4) CE — pe de altă parte îndreptățit să introducă o acțiune împotriva deciziei, care să pună capăt procedurii. Este și mai greu de explicat consecința următoare, anume cea potrivit căreia cererea beneficiarului unui ajutor poate fi respinsă în temeiul jurisprudenței aplicabile, în timp ce o astfel de soluție nu poate fi acordată cererii beneficiarului unui ajutor sau celei formulate de un terț, întemeiată pe legislația referitoare la transparență.

Prin al treilea motiv de recurs, Comisia critică hotărârea atacată pentru faptul că acordă aceleași expresii, anume cuvântului „document”, la singular, în articolul 4 alineatul (2) din Regulamentul nr. 1049/2001 o accepțiune diferită de cea din articolul 6 din regulament. Pe când în cuprinsul articolului 4 alineatul (2), cuvântul este interpretat în sensul că trebuie să fie analizat fiecare document în parte, Tribunalul de Primă Instanță a interpretat articolul 6 în sensul că se poate solicita accesul și la un ansamblu de documente desemnat sub denumirea de dosar administrativ.

Prin al patrulea motiv de recurs, Comisia susține că Tribunalul de Primă Instanță a încălcat articolul 255 CE, în măsura în care hotărârea nu a fost luată pe baza legislației, ci pe baza unor concluzii la care a ajuns el însuși, independent de legislația în cauză.

În sfârșit, Comisia susține că Tribunalul de Primă Instanță a reținut în mod greșit că ambele proceduri de investigarea a ajutorului acordat Technische Glaswerke Ilmenau GmbH se încheiaseră deja la momentul deciziei privind accesul la dosarul administrativ, astfel încât autoritățile nu mai aveau interesul de a păstra caracterul confidențial al acestor documente. Aceasta este parțial incorect având în vedere tocmai procedura pendinte la Tribunalul de Primă Instanță. Totodată, Tribunalul de Primă

Instanță pare să fi pornit în mod greșit de la principiul că Regulamentul nr. 1049/2001 a avut drept efect căderea în desuetudine a jurisprudenței anterioare și a dispozițiilor procedurale aplicabile în domeniul controlului ajutoarelor.

⁽¹⁾ JO 2006, C 331, p. 29.

⁽²⁾ JO 2001, L 145, p. 43.

Cerere având ca obiect pronunțarea unei hotărâri preliminare introdusă de Bundesverwaltungsgericht (Germania) la 20 martie 2007 — Arcor AG & Co. KG/Republica Federală Germania

(Cauza C-152/07)

(2007/C 140/12)

Limba de procedură: germana

Instanța de trimitere

Bundesverwaltungsgericht

Părțile din acțiunea principală

Reclamantă: Arcor AG & Co. KG

Pârâtă: Republica Federală Germania

Întrebările preliminare

Directiva 90/388/CEE a Comisiei din 28 iunie 1990 privind concurența pe piețele serviciilor de telecomunicații — directiva privind concurența⁽¹⁾ — și Directiva 97/33/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 30 iunie 1997 privind interconectarea în domeniul telecomunicațiilor în ceea ce privește asigurarea serviciului universal și a interoperabilității prin aplicarea principiilor furnizării unei rețele deschise (FRD) — directiva privind interconectarea⁽²⁾ — trebuie interpretate în sensul că acestea împiedică autoritatea națională de reglementare să oblige operatorul unei rețele conectate la rețeaua publică de telecomunicații să plătească pentru anul 2003, în favoarea operatorului rețelei de abonați aflat în poziție dominantă, o contribuție financiară destinată să compenseze pierderile la care se expune operatorul rețelei de abonați prin permiterea accesului la bucla locală?

În cazul în care răspunsul la prima întrebare este pozitiv:

Faptul că o astfel de obligație, care corespunde unei dispoziții de drept național, este contrară dreptului comunitar, trebuie luat în considerare de instanța națională într-o cauză având ca obiect încuviințarea unei astfel de cereri împotriva operatorului rețelei de conectare?

(¹) JO L 192, p. 10.

(²) JO L 199, p. 32.

Cerere având ca obiect pronunțarea unei hotărâri preliminare introdusă de Bundesverwaltungsgericht (Germania) la 20 martie 2007 — Communication Services TELE2 GmbH/Republica Federală Germania

(Cauza C-153/07)

(2007/C 140/13)

Limba de procedură: germana

Instanța de trimitere

Bundesverwaltungsgericht

Părțile din acțiunea principală

Reclamant: Communication Services TELE2 GmbH

Pârât: Republica Federală Germania

Întrebare preliminară

Directiva 90/388/CEE a Comisiei din 28 iunie 1990 privind concurența pe piețele serviciilor de telecomunicații — directiva privind concurența (¹) — și Directiva 97/33/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 30 iunie 1997 privind interconectarea în domeniul telecomunicațiilor în ceea ce privește asigurarea serviciului universal și a interoperabilității prin aplicarea principiilor furnizării unei rețele deschise (FRD) — directiva privind interconectarea (²) — trebuie interpretate în sensul că acestea împiedică autoritatea națională de reglementare să oblige operatorul unei rețele conectate la rețeaua publică de telecomunicații să plătească pentru anul 2003, în favoarea operatorului rețelei de abonați aflat în poziție dominantă, o contribuție financiară destinată să compenseze pierderile la care se expune operatorul rețelei de abonați prin permiterea accesului la bucla locală?

În cazul în care răspunsul la prima întrebare este afirmativ:

Faptul că o astfel de obligație, care corespunde unei dispoziții de drept național, este contrară dreptului comunitar, trebuie luat în considerare de instanța națională într-o cauză având ca obiect aprobarea impunerii unei contribuții în sarcina operatorului rețelei de conectare?

(¹) JO L 192, p. 10.

(²) JO L 199, p. 32.

Cerere având ca obiect pronunțarea unei hotărâri preliminare introdusă de Bundesverwaltungsgerichts (Germania) la 20 martie 2007 — Firma 01051 Telekom GmbH/Republica Federală Germania

(Cauza C-154/07)

(2007/C 140/14)

Limba de procedură: germana

Instanța de trimitere

Bundesverwaltungsgericht

Părțile din acțiunea principală

Reclamantă: Firma 01051 Telekom GmbH

Pârâtă: Republica Federală Germania

Întrebare preliminară

Directiva 90/388/CEE a Comisiei din 28 iunie 1990 privind concurența pe piețele serviciilor de telecomunicații — directiva privind concurența (¹) — și Directiva 97/33/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 30 iunie 1997 privind interconectarea în domeniul telecomunicațiilor în ceea ce privește asigurarea serviciului universal și a interoperabilității prin aplicarea principiilor furnizării unei rețele deschise (FRD) — directiva privind interconectarea (²) — trebuie interpretate în sensul că acestea împiedică autoritatea națională de reglementare să oblige operatorul unei rețele conectate la rețeaua publică de telecomunicații să plătească pentru anul 2003, în favoarea operatorului rețelei de abonați aflat în poziție dominantă, o contribuție financiară destinată să compenseze pierderile la care se expune operatorul rețelei de abonați prin permiterea accesului la bucla locală?